

Perneckér Csilla vagyok, a sárvári Tinódi Gimnázium tanára. Kedves tanítványom, Végh Martin vett részt tavaly az Önök által Weöres Sándor emlékére meghirdetett irodalmi pályázaton, és szeptember végén a nevemre érkezett Martin számára egy emléklap. Ezt az emléklapot azonban már nem tudtam neki átadni, mert szeptember 11-én Martin örökre eltávozott közülünk. Úgy gondolom, hogy ő egy olyan nagyszerű ember volt, akit Önöknek is érdemes megismerniük. Hogy miért hónapokkal később írok róla? A sors úgy hozta, hogy szeptember 12-től egy rosszul sikerült altatás miatt édesapám életéért kellett küzdenünk hónapokon át, de sajnos ő is menthetetlen lett.

Martinnak két évig voltam osztályfőnöke és magyartanára itt a gimnáziumban. A gyermeki tisztaságát őrző, különleges fiút ismertem meg benne. 6 éves korától harcolt a rák betegséggel (agydaganata volt). Meséket is azért kezdett el írni, mert az első években nem járhatott iskolába, nem voltak barátai, és így teremtett magának egy csodálatos világot, olyat, ahol a jó elnyeri méltó jutalmát, s a végén minden szépre fordul. Hihetetlen energiával, szorgalommal tanult az örökös kezelése és pesti vizsgálatok ellenére. Mindig tele volt tervekkel: a meseíráson kívül érdekelte a történelem, a régi magyar mondák, a helytörténet. Szeretett lovagolni (terápiás céllal kezdte el), olvasni, beszélgetni, mindig hozott valamit az osztálynak: egy szép, bekeretezett képet a falra, vagy faliórát, téli szünet előtt karácsonyfát. Májusban még a kétnapos osztálykirándulásra is eljött. Szeretett a mi iskolánkba járni, mert itt befogadták a gyerekek. Soha nem panaszkodott, nem beszélt a betegséggel járó kellemetlenségeiről, mindig csak az élményekről, a célokról. Úgy érzem, ő ösztönösen megvalósította a horatiusi életszempéldát: „carpe diem”. Azaz: vedd észre az élet adta apró örömeit, és élvezd, amíg lehet, hisz az élet csodálatos.

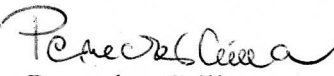
Az utolsó tanítási napot – június 13-át – a csónakázótónánál töltöttük. Örömmel mesélt a család nyári terveiről, hová készülnek, milyen jó lesz megint a lovas tábor. Másnap azonban kórházba került, néhány nap múlva leukémiát diagnosztizáltak nála. Megindult az újabb harc. Többször látogattuk a gyerekekkel, mert velünk még akkor is tréfálgozott, vidám volt. Még Madách Az ember tragédiája című művét is elolvasta készülve a következő tanévre. Ott voltunk akkor is augusztusban, amikor a mentőhelikopter felszállt vele. Aztán már csak aggódva figyeltük a híreket.

Tanítványomat, Végh Martint életszeretete, hite, kitartása, céltudatossága, derűje példaértékűvé tette társai előtt.

Köszönöm, hogy megtisztelték őt az emléklappal.

Sárvár, 2014. február 2.

Üdvözlettel:

Perneckér Csilla
gimnáziumi tanár